

In haar schoenen

IN HAAR SCHOENEN

A B B Y M C D O N A L D

Vertaald door Sandra van de Ven

moon

Eerste druk juni 2009

Tweede druk augustus 2009

© 2009 Abby McDonald

Oorspronkelijke titel *Sophomore Switch*

Nederlandse vertaling © 2009 Sandra van de Ven en Moon,
Amsterdam

Omslagbeeld Corbis/Patrik Giardino

Omslagontwerp Candlewick

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0215 9

NUR 285

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

**Productgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.**

Cert no. SGS-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

Uitgeverij Moon drukt haar boeken op
papier met het fsc-keurmerk.

Zo helpen we oerbossen te behouden.

Voor Elisabeth, een geweldig criticus en een nog
betere vriendin.

A.M.

Tasha

Dit is echt géén goed idee.

Mijn eerste werkcollega van het trimester is nog geen vijf minuten bezig wanneer tot me doordringt wat een verschrikkelijk slecht idee dit is. Oké, het is niet zo erg als voor het oog van de camera met Tyler Trask in een bubbelbad gaan zitten, maar dat geldt voor zo'n beetje alles. Om nóg zo'n slecht idee te vinden zou ik de wereld moeten afspeuren naar degene die heeft bedacht dat Crocs schattige schoentjes zouden zijn. Maar mijn uitwisselings-trimester doorbrengen op de universiteit van Oxford terwijl ik thuis met moeite zesjes en zeventjes haal? Dat staat wel heel hoog in de top tien van debiele acties.

'... Inmiddels zijn jullie uiteraard allemaal bekend met de belangrijkste teksten op de leeslijst...'

Ik werp een blik op de compacte lijst van twee pagina's die ik bij mijn informatiepakket heb gekregen en waarop titels staan als *Politieke innovatie en conceptuele verandering*, en hou mezelf voor dat ik vooral moet blijven ademen. Ik ben nog maar een dag of twee in Engeland, maar kennelijk kent de hel geen genade, ook niet voor meisjes die vreselijk last hebben van een jetlag.

'... En we hebben een nieuw gezicht in ons midden. Natasha Collins, welkom.'

Met een ruk hef ik mijn hoofd en kijk om me heen. De anderen zitten me aan te staren. In plaats van in een overvolle, anonieme collegezaal zoals ik thuis gewend ben, zit

ik in een schemerig, glambriseerd kamertje met slechts negen andere studenten op versleten banken en gecapitonneerde fauteuils.

‘Wil je iets over jezelf vertellen?’ vraagt professor Elliot. Haar grijzende haar omlijst een gezicht dat waar ik vandaan kom, helemaal weggebotxt zou worden.

‘Eh, ja hoor,’ begin ik. ‘Ik ben Tash... Natasha,’ verbeter ik mezelf. Ik vergeet telkens dat Tasha niet meer bestaat: de dronken, giechelende versie van mezelf die ik in dat bubbelbad heb achtergelaten. ‘Ik studeer aan de UCSB, maar ben hier een trimester op uitwisseling.’

‘UCSB?’ herhaalt Elliot fronsend. Nee, duidelijk geen botox.

‘De Universiteit van Californië,’ leg ik aarzelend uit. ‘Ik studeer in Santa Barbara.’

‘O.’ Elliot lijkt verrast. Ze bladert door haar papieren, op zoek naar iets. ‘Meestal doen we geen uitwisselingen met die universiteit.’

‘Het was ook een beetje op het laatste moment.’ Ik begin aan de doorzichtige nagellak op mijn duim te peuteren en besteed geen aandacht aan de geamuseerde blikken die mijn medestudenten met elkaar wisselen. Ze hoeven er niet zo laatdunkend over te doen, vind ik. Ik bedoel, natuurlijk is het geen Stanford, maar de UC is toch minstens tweederangs!

‘Santa Barbara,’ herhaalt de professor. ‘En wat studeerde je daar?’ Ze kijkt me over de rand van haar bril met het dunne metalen montuurtje heen aan.

‘Ik... had nog geen specifieke richting gekozen.’ Ik voel me steeds slechter op mijn gemak. Eigenlijk is dat niet helemaal waar, maar als ik tegen de mensen van Global Ex-

change had gezegd wat ik studeerde, hadden ze me vast op een of andere internationale zwarte lijst geplaatst en me ongeschikt verklaard als student.

‘Aha.’ Ze zwijgt even. ‘Welkom in Oxford. Ik ben ervan overtuigd dat je politicologie erg... interessant zult vinden.’ Dan begint ze over iets anders, inleverdata voor essays, maar het vage, neerbuigende glimlachje ontgaat me niet.

Ik laat me weer in mijn stoel zakken en bestudeer vanuit mijn ooghoek mijn medestudenten. Ze zijn gekleed in nette truien, overhemden en spijkerbroeken en zien eruit alsof ze zich volkomen op hun gemak voelen: ze knikken mee en wisselen vertrouwelijke glimlachjes, maar ja, dat is ook logisch. De afgelopen anderhalf jaar hebben ze, gebogen over stoffige bibliotheekboeken en tentamens, vriendschap gesloten, terwijl ik achtduizend kilometer verderop spijbelde om op het strand te liggen en te winkelen. Ik mag dan prachtig gebruind zijn en uitstekend kunnen afdingen, ik geloof niet dat ik daar hier veel aan zal hebben.

‘... En dat is het wel zo'n beetje. Vragen?’ Professor Elliot kijkt ons verwachtingsvol aan.

Ik heb er genoeg. Wat doe ik hier in godsnaam, bijvoorbeeld, en waarom ben ik niet gewoon vrijwilligerswerk gaan doen in Guatemala, zoals mijn moeder voorstelde? Ik was zo druk bezig met uit Californië weggemen dat ik er niet echt bij heb stilgestaan wat er daarna zou gebeuren.

‘Ja, ik heb een vraag.’ De sportief ogende blondine naast me steekt haar hand een stukje omhoog. ‘Beginnen we met machtstheorieën of met basale ideologische verschillen?’

Ik knipper verbaasd met mijn ogen.

‘Dat wilde ik eigenlijk aan jullie overlaten. Zeg het maar.’

Iedereen komt met enthousiaste voorstellen, terwijl ik mijn spijkerrokje (dat zeker acht centimeter korter is dan alles wat mijn klasgenoten waarschijnlijk in de kast hebben hangen) gladstrijk en voor de achtentwintigste keer sinds ik op het vliegveld aankwam, wens dat ik het allemaal ongedaan kon maken. Niet het feit dat ik uit Amerika ben weggegaan, natuurlijk. Dat kon niet anders. Ik bedoel, Kerstmis in Los Angeles was al erg genoeg (met een moeder en stiefvader die me afwisselend doodzwegen en vermanend toespraken over hoe teleurgesteld ze in me waren), maar toen ik weer op de universiteit kwam, was het geroddel niet van de lucht.

Dus wat moest ik anders? Ik wilde niet zomaar stoppen met mijn studie. Ik mocht dan meer tijd hebben besteed aan feesten en bier zuipen dan aan studeren, en meer aandacht aan wat ik tijdens een eerste afspraakje moest aantrekken dan aan mijn tentamens, maar ik geef nooit zomaar op. Bovendien wist ik wat voor indruk het zou wekken – als ik stopte met mijn studie, zou het lijken of het inderdaad allemaal mijn schuld was. Sinds het bubbelbadschandaal liep ik met een glimlach op mijn gezicht rond en deed ik alsof ik me niets aantrok van wat er allemaal werd gezegd. Het gefluister. De leugens in de roddelbladen. Als ik ermee kapte zou ik in feite toegeven dat ik me schaamde, en dat genoeg gunde ik al die lui absoluut niet.

Dus hoewel het trimester al was begonnen, had ik net zo lang naar dat verwaande mens van het uitwisselingsprogramma gebeld en gebedeld tot ze eindelijk bezweek en me vertelde dat er iets was misgegaan met een of ander

meisje van Oxford dat nog geen plek had. En hoewel ik niet aan een gerenommeerde universiteit studeerde en niet voldeed aan het superhoge cijfergemiddelde dat ze eisten, kon ze me op uitwisseling laten gaan als we alles domweg ruilden: mijn colleges voor die van haar, mijn huisgenoot voor haar kamer in het studentenhuis. Dáár was het nieuwe trimester nog niet eens begonnen, dus ik hoefde geen dag te missen. Bijna drie hele maanden in Engeland. Perfect.

Maar nu zit ik in een kamer vol mensen die op de middelbare school waarschijnlijk allemaal de besten van de klas zijn geweest in plaats van aanvoester van de cheerleaders. Ik kan het inleidende praatje nauwelijks volgen, laat staan de colleges zelf, en ik vraag me dan ook af...

Ben ik nu echt zoveel beter af?

Tegen de tijd dat het niet erg verwelkomende welkomstpraatje voorbij is, heb ik me voorgenomen om een boek over politicologie voor beginners te kopen. Volgens Elliot heb ik drie dagen om mijn eerste essay voor te bereiden, dat ik vervolgens aan mijn medestudenten moet voorlezen zodat die het kunnen bespreken. Drie dagen! Voor mijn geestesoog verschijnen beelden van National Geographic over piranha's die een karkas schoonvreten, en ik neem me nog iets voor, namelijk uit te zoeken waar de bibliotheek is. Ik heb zo'n flauw vermoeden dat ik het hier niet zal redden met mijn gebruikelijke werkwijze: hele stukken overnemen uit Wikipedia en de vruchten plukken van Google.

Terwijl ik mijn met bont afgezette parka aantrek, loop ik achter de andere studenten aan het beijzelde plein op. De

universiteit van Oxford blijkt een verzameling te zijn van enkele tientallen verschillende *colleges*, verspreid over de stad. De komende tijd woon en studeer ik in Raleigh College, een groep zandstenen gebouwen aan de oever van de rivier. Gisteren ben ik over de campus gelopen, en het is hier echt schitterend. De studentenhuisen, de eetzaal en een oude kapel staan om allemaal van die kleine, geplaveide binnenplaatsjes heen, en overal zijn keurig onderhouden gazonnetjes en tuinen. Mooi is het zeker, maar met dit weer bedenk ik onwillekeurig dat het niet verkeerd zou zijn geweest als ze verwarming hadden aangelegd in die zestiende-eeuwse stenen kruisgangen. Zelfs mijn favoriete paar Uggs kan me hier niet warm houden.

En nu we het daar toch over hebben... De manier waarop mijn klasgenoten met me omgaan is zo kil dat zelfs het weer er niet tegenop kan. Flarden van hun gesprekken worden door de koude wind naar me toe gedragen, maar iedereen doet alsof ik lucht ben.

'Kom je straks nog naar de refter?' vraagt een van de jongens terwijl hij zijn lange donkere kuif uit zijn gezicht veegt.

'Nee, ik moet leren voor mijn *collection*,' antwoordt een brunette die haar haren in een merkwaardige halve paardenstaart draagt. Als ze Spaans spraken zou ik er meer van snappen, dankzij vier jaar '*Me llamo*' op de middelbare school en de verplichte tweede taal die ik op de universiteit moest kiezen. Hier begrijp ik geen woord van.

'Ik zat te denken aan vuilniszakken voor de Bop vrijdagavond,' voegt de atletische blondine eraan toe. En dan druk ik me tactvol uit, want met 'atletisch' bedoel ik eigenlijk gewoon 'manwif'. Kort haar, ruimvallende sportkle-

ding, en als dat nog niet duidelijk genoeg is voor je: ze heeft een regenboogbadge op haar lijvige rugzak. Niet dat ik daar iets op tegen heb, hoor. Ik begrijp alleen niet waarom een voorkeur voor het eigen geslacht hand in hand moet gaan met een compleet gebrek aan modegevoel. Ik bedoel, kijk maar naar Portia de Rossi: die heeft én een bloedmooie vriendin én een abonnement op *Elle*. Het kan dus wel!

‘Of misschien...’ Ze duiken onder een gewelfde doorgang een ruimte binnen waar volgens mij de postkamer is gevestigd, en de oude houten deur slaat met een holle bons achter hen dicht. Ik ga niet achter hen aan. Er is een grens aan de hoeveelheid kilte die ik kan verdragen, en trouwens, ik weet wel zeker dat er voor mij geen post is. Ik mag van geluk spreken als mijn ouders me één kaartje sturen, zozeer gaan ze gebukt onder het bubbelbadschandaal – dat beweert mijn moeder tenminste. Ze zijn zo boos dat ze op dit moment waarschijnlijk mijn slaapkamer aan het inrichten zijn als speelkamer voor mijn nog ongebooren zusje.

Opeens vermoed ik probeer ik te besluiten of ik instantmie wil of de rotzooi die hier in de kantine voor eten moet doorgaan. Ik duik diep weg in mijn jas en loop naar mijn studentenhuus, met samengeknepen ogen tegen de regen die nu als een koud gordijn uit de hemel valt. Ik kan het niet opbrengen om weer in mijn eentje in die enorme, met portretten behangen eetzaal te gaan zitten, en als ik instantmie eet, kan ik in elk geval mijn maatje 34 behouden. Dus trippel ik de kale stenen trap op, duw moeizaam mijn deur open en laat me op mijn bed vallen, klaar om te zwelgen in zelfmedelijden.

Natte schoenen uit, joggingbroek aan en Joni Mitchell zachtjes op. Zo, ik ben er klaar voor. Het zwelgen kan beginnen.

Maar net als ik op het punt sta onder de dekens weg te kruipen en te wensen dat ik aan de andere kant van de oceaan was, kijk ik beter om me heen. In Santa Barbara deel ik een flat met Morgan – een piepklein flatje weliswaar, maar in een leuk gebouw met allemaal andere studenten, op een steenworp afstand van het strand. Hier moet ik het doen met een eenpersoonskamertje; nee, wacht, gevangeniscel is een beter woord. Vale grijze vloerbedekking, een keihard eenpersoonsbed... Ik sta op en neem het allemaal langzaam in me op.

De neutraal geverfde muren zijn helemaal leeg, afgezien van een kleurgecodeerd studeerschema en een leeslijst, die zo volmaakt recht op het prikbord zijn opgehangen dat ze er een liniaal bij moet hebben gebruikt. Op het bureau ligt een velletje papier met twee pennen kaarsrecht ernaast. En het nachtkastje – inclusief het alomtegenwoordige ‘rommellaatje’ – bevat niets dan een potje vitaminepillen, een pakje Kleenexzakdoekjes en een zakwoordenboekje.

Langzaam laat ik me weer op het bed zakken, vol ongelooft deze keer. Ik denk aan mijn eigen flatje, boordevol rommel, kleren en lawaai, en kijk dan nogmaals naar dit toonbeeld van orde en netheid.

Emily Lewis. Wat ben jij voor een raar mens?

Emily

‘En ik zo van: “Echt niet,” maar zij zegt: “Echt wel,” dus toen hebben we midden op de dansvloer tegen elkaar aan staan rijden! Hm-hm... Nee... Echt wel! En hij groen zien van jaloezie, weet je wel? ... Ha! Nee, echt wel!’

Ik knijp mijn ogen stevig dicht, maar als ik ze weer opendoe, ben ik er nog steeds: ik zit te staren naar een muur vol vreemde foto's terwijl mijn nieuwe huisgenoot doorgaat met haar fascinerende analyse van hedendaagse seksualiteit.

‘Echt niet!’ gilt ze, duidelijk verstaanbaar, al bevindt ze zich in de kamer naast die van mij. ‘Joh, dat je hem dat hebt laten doen!’

Met een zucht slinger ik mijn benen over de rand van het bed en denk na over de taak die me wacht. Om te beginnen heb ik schoonmaakmiddelen nodig, en iets met een platte rand om de resten van de muur te krabben. Waarschijnlijk heeft ze posterbuddy's gebruikt om dit allemaal op te hangen, en ik weet wat een vieze vetvlekken dat spul achterlaat. Terwijl Morgan in de kamer hiernaast onverdroten doorgaat met haar onafgebroken stroom ‘echt niet’ en ‘weet je wel’, haal ik met groeiend enthousiasme voor mijn taak de lagen tijdschriftartikelen en foto's weg en schep orde in de chaos, tot de lichte, crèmekleurige muur eronder zichtbaar wordt, koel en rustgevend.

‘Hé, Em!’ Zonder te kloppen duwt Morgan de deur open. Met haar hoofd scheef klemt ze de telefoon tegen haar

schouder, want ze is druk bezig haar nagels in een vlam-
mende kleur rozerood te lakken. 'We gaan ergens eten, zin
om mee te gaan?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, laat maar,' antwoord ik zacht-
jes. 'Ik moet mijn spullen nog uitpakken. Maar bedankt
voor het aanbod.'

'Oké, prima.' Morgan haalt haar schouders op, maar gaat
niet weg. In plaats daarvan draait ze zich om naar de reus-
achtige spiegel op de kaptafel, lakt de laatste paar nagels en
brengt dan een nieuwe laag mascara aan. In haar blonde
haar zitten platinablond highlights, en het valt in losse
krullen tot halverwege haar rug. Het heeft een synthetische
glans en steekt fel af tegen haar lichtblauwe, mouwloze
topje. Met haar gebruinde huid en zorgvuldig aangebrachte
make-up ziet ze er een beetje onecht uit, als een volmaakt
poppetje. En ze is niet de enige. Het lijkt wel of er in deze
stad een experiment met barbieklonen gaande is.

'Nee, ze blijft thuis.' Morgan dempt haar stem wanneer
ze haar aandacht weer op de telefoon richt. 'Nee... Hm-
hm... Nee, ze is nogal stilletjes. Weet ik... Ze is aan het
schoonmaken.'

Ik besteed geen aandacht aan haar gedempte opmerkin-
gen en werk door tot ze weggaat, geef me over aan het za-
lige ritme van optillen, schoonvegen en terugzetten. Daar-
na pak ik mijn spullen uit, terwijl een warm briesje de
gordijnen doet rimpelen en er in het appartement onder
me een bekend popliedje klinkt. Verder is er niets wat
mijn rust verstoort. Eindelijk is mijn nieuwe kamer keurig
opgeruimd en schoon, liggen Natasha's vele eigendom-
men onder mijn bed en mijn eigen kleren en studiespul-
len op hun plek.

Zo.

Ik neem even een adempauze en bestudeer met een warme gloed van tevredenheid de orde die ik uit het luchtledige en de afdankertjes van een tienermeisje heb weten te scheppen. Als niet alles op zijn plek ligt, kan ik me niet concentreren. Verder is deze uitwisseling één grote ramp, maar deze rommel heb ik in elk geval onder controle.

Mijn mobieltje gaat over. Het is niet van die dreunende rapmuziek die vandaag al een keer of tien uit Morgans mobieltje heeft gegalmd, maar een doodnormale pieptoon.

‘Hoi Elizabeth.’ Ik laat me op mijn splinternieuwe lakens vallen en zie een vlek op het plafond die ik straks nog te lijf moet gaan.

‘Santa Barbara? Emily, ben je niet goed bij je hoofd?’ Mijn oudere zus verspilt geen tijd met gemeenplaatsen als: ‘Fijne vlucht gehad?’ Haar afkeuring komt helemaal vanuit Engeland duidelijk over via de telefoonlijn. ‘Het is niet eens een gerenommeerde universiteit! Wat heeft het in vredesnaam voor zin om drie maanden te verspillen aan een school voor surfers en *partygirls*?’

‘Het is niet mijn schuld,’ werp ik tegen terwijl ik mijn blote voeten beurtelings optil. Als ik toch naar kritiek moet luisteren, kan ik ondertussen net zo goed wat oefeningen doen. Constructief gebruik van alle beschikbare tijd, dat is het geheim. ‘Professor Tremain was mijn aanvraag vergeten. Hij heeft hem pas na de sluitingsdatum ingestuurd, en tegen die tijd waren alle plekken op goede universiteiten al vergeven. Ik mag nog van geluk spreken dat ik hiernaartoe mocht. De lessen zijn al begonnen.’ In stilte bedank ik Natasha voor de slettenstreek die haar heeft doen besluiten naar Engeland te vluchten. Toen ik

net was aangekomen, vertelde Morgan een onsamenhangend verhaal over een bubbelbad en een tv-ster, maar op dat moment had ik te veel last van jetlag en verbittering om er veel aandacht aan te besteden.

‘Geluk?’ roept Elizabeth uit. Ik hoor pannen rammelen en zie haar voor me in haar chique keuken met granieten werkblad, waar ze na een dienst van vijftien uur in het ziekenhuis een driegangendiner staat te koken. ‘Je had helemaal niet moeten gaan. Het tweede jaar is niet het juiste moment om het ervan te nemen, meid. Dan moet je juist extra colleges volgen, je kandidaat stellen voor de studentenraad en je stem laten horen in debatten.’

‘Weet ik.’ Dat heb ik allemaal al eens gehoord. Elizabeth herhaalt bijna woordelijk de preek die mijn vader heeft afgestoken.

‘Waarom zet je dan alles op het spel door zomaar te verdwijnen?’ Elizabeth stapt van afkeuring over op wrevel. Op de achtergrond borrelt een waterkoker. ‘Dat begrijp ik niet.’

‘Zo erg is het allemaal niet.’ Ik ontwijk de vraag handig. ‘Deelnemen aan een uitwisselingsprogramma is een legitieme verrijkingsactiviteit. Daarmee kan ik aantonen dat ik vindingrijk ben en goed met veranderingen kan omgaan.’

‘Ja, natuurlijk.’ Elizabeth slaakt een zucht. ‘Maar wat zul je daar in vredesnaam voor een verrijking vinden? Het is niet bepaald Harvard.’

Harvard. Het doet al pijn om die naam te horen. Daar had ik nu moeten lopen, over een plein omringd door gebouwen van rode baksteen, op weg naar werkcolleges over internationale betrekkingen en politieke filosofie, te midden van de grootste denkers van het land. Ik had het alle-

maal tot in de puntjes uitgewerkt, tot mijn studieschema en leeslijst aan toe. Het informatieboekje zit in mijn koffer, weggestopt in een reisgids van Boston die mijn vader me met Kerstmis heeft gegeven. Die zal ik nu wel niet meer nodig hebben.

‘... Goed, Emily?’

‘Hmm?’ Knipperend met mijn ogen schrik ik op uit mijn overpeinzingen.

‘Ik zei dat het nog niet te laat is, dat je altijd nog naar huis kunt. Dat je nog terug kunt naar Oxford.’

‘Maar mijn plek is bezet. Het andere meisje is er al.’

‘We kunnen vast wel iets regelen.’ Elizabeth kauwt ergens op. ‘Pa zegt dat hij wel een kamer voor je kan huren in Oxford tot je je eigen kamer terugkrijgt. Dan kun je gewoon naar college. Hij is zelfs bereid financieel bij te springen.’

‘Ongetwijfeld.’

‘Sla niet zo’n toon aan.’ Ze zucht opnieuw. ‘Hij maakt zich gewoon zorgen. We maken ons allemaal zorgen. Dit is niets voor jou.’

‘Hoezo?’ vraag ik op mijn hoede.

‘Je hebt verantwoordelijkheidsgevoel, je weet wat je wilt.’ Elizabeth probeert het te laten klinken alsof dat iets positiefs is. ‘Je zou er nooit zomaar vandoor gaan en je cijfers en je kans op een goede stageplaats op het spel zetten.’

‘Ik heb al gesolliciteerd naar stageplaatsen, en trouwens, waarom denkt iedereen zo zeker te weten wat ik ga doen? Ik ben achttien, geen ouwe vrijster!’

‘Ouwe vrijster?’ Elizabeth fleurt meteen op. ‘Emily, komt het door Sebastian? Want-’

‘Het komt niet door hem!’

‘Goed dan.’ Weer zucht ze. ‘Denk er in elk geval over na, goed? Het betekent niet dat je het opgeeft.’

‘Ik ga niet naar huis,’ zeg ik vastbesloten, gesterkt door de herinnering aan Sebastian. ‘Ik... vind het leuk hier.’

‘Echt waar?’

‘Ja,’ zeg ik voorzichtig. ‘Mijn huisgenote is heel aardig, en er zijn heel veel interessante vakken die ik kan volgen.’

‘O.’ Ze zwijgt even. ‘Nou ja, je zult het zelf wel het best weten...’

‘Ja.’ Na dertig beenheffingen laat ik eindelijk mijn voeten zakken.

‘In dat geval: zorg goed voor jezelf. En bel pa even. Hij maakt zich zorgen.’

‘Zal ik doen. Knuffel.’

‘Knuffel terug.’

Als ik me omdraai valt mijn blik op het uitwisselingsinformatiepakket op het bureau. Ik heb me er nog niet toe kunnen zetten om mijn collegerooster te bekijken, wat ik ook tegen Elizabeth heb beweerd. Wie weet wat voor vakken Natasha – amateurlingeriemodel en tafeldanseres (afgaand op de foto's aan de muur) – volgde. Inleiding tot voorschoolse educatie waarschijnlijk, of een bijspijkercurcus Engels.

Als ik echter door de aan elkaar geniete bladzijden blader, zie ik tot mijn afgrijzen dat ik haar heb overschat. *Het recenseren van films: De moderne blockbuster? Tienerfilms: Brat Pack en meer?*

Volgt die griet een filmopleiding?

Vlak bij de flat neem ik de bus naar de campus, waar ik bijna powerwalkend naar het bureau voor buitenlandse

studenten loop voordat het dichtgaat. Het is al erg genoeg dat ik mijn familie van me dreig te vervreemden, mijn kans op een stageplek bij een van de vijf beste advocatenbureaus in het land op het spel zet en vrijwillig twaalf weken met Morgan in een klein flatje ga wonen, maar denk maar niet dat ik zo'n aanfluiting van een college-rooster accepteer. Zelfs ik heb mijn grenzen.

Overall om me heen slenteren gebruide en vrolijke studenten door de zonneschijn, zich niet bewust van de ramp die me boven het hoofd hangt. Aan dat massale en die bedrijvigheid moet ik nog erg wennen. In Raleigh College zijn vierhonderd studenten, maar hier zijn er eerder twintigduizend. Ik ben gewend alleen maar bekende gezichten te zien; hier verdrink ik in een zee van gebruide vreemden.

Tot mijn verbazing voel ik me echter niet zo alleen als ik had verwacht. Sterker nog, terwijl ik me een weg baan door de mensenmassa, met in de verte de glinstering van de zee, merk ik dat me een merkwaardig gevoel van tevredenheid bekruipt. Deze anonimiteit en deze vrijheid zijn iets nieuws voor me. Op de campus van Raleigh kan ik nergens lopen zonder dat iemand met me wil praten over een college of de actualiteit, maar hier toont niemand ook maar enige belangstelling als ik voorbijflits. Ik ben een willekeurig iemand, niet Emily Lewis, toekomstig advocaat en gedreven student, degene die ik al mijn halve leven ben. Wat de mensen hier betreft zou ik iemand kunnen zijn die dit soort dingen doet: een meisje dat in een opwelling naar de andere kant van de wereld reist, een roekeloze avonturier.

Roekeloos... Dat ontlokt me een holle lach. Dit is de eerste keer in mijn hele leven dat ik iets avontuurlijks doe,

vanwege een jongen nog wel. Even blijf ik staan in het middagzonnetje om terug te denken aan Elizabeths opmerkingen en wat Sebastian nog maar een week geleden tegen me heeft gezegd toen hij het uitmaakte. Hij maakte het uit omdat ik een controlfreak was. Omdat ik bang was voor intimiteit. Omdat onze gesprekken óp mijn bed plaatsvonden in plaats van erin, en ik veel meer kleren droeg dan hij graag zou willen. Andere meisjes zouden er meteen opuit zijn getrokken om te veel geld uit te geven aan een laag uitgesneden jurkje of om hun haar kort te laten knippen in een poging te bewijzen hoe spontaan ze konden zijn, maar ik niet. Nee, ik moest de volgende ochtend toen die mevrouw van Global Exchange belde zo nodig de telefoon opnemen en ja zeggen. Ja tegen die uitwisseling op het laatste moment. Ja tegen Californië. Als ik maar uit Engeland weg kon.

Hoe graag ik – en mijn geëmancipeerde, post-derde-feministische-golf-ik – het ook wil ontkennen, mijn zus heeft gelijk. Het komt allemaal door Sebastian.

Zonder aandacht te besteden aan de doffe angst in mijn borst die me telkens overvalt wanneer ik aan zijn woorden terugdenk, loop ik langs een groep jongens met te laag hangende spijkerbroeken die een frisbee overgooien, en duw de deur open naar het van airconditioning voorziene gebouw voor internationale studenten. Het doet er niet toe hoe ik hier terecht ben gekomen. Ik zit eraan vast. Tot april. Dus kan ik er op z'n minst voor zorgen dat ik fatsoenlijke colleges kan volgen.